

Πρξ κεφ. 6-7

Ὁ πρωτομάρτυρας Στέφανος

Πῶς καταλαβαίνουμε, παιδιά, ἂν κάποια πρόσωπα ἀνήκουν στήν ἴδια οἰκογένεια; Μοιάζουν λίγο ἢ πολύ μεταξύ τους· στά μάτια, στά χρώματα, στά χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου... Καί ἰδιαίτερα μοιάζουν στους γονεῖς τους.

Κάπως ἔτσι κι ἐμεῖς οἱ χριστιανοί, πού εἴμαστε ὅλοι **μία οἰκογένεια** μέ πατέρα τόν Θεό, πρέπει νά μοιάζουμε μεταξύ μας· καί ἰδίαιτερα **νά μοιάζουμε στόν Πατέρα μας!**

Θά σᾶς διηγηθῶ σήμερα τήν ἱστορία ἐνός νέου πού κατόρθωσε νά μοιάσει πολύ στόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Ἐξησε στά πρῶτα χρόνια τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά μέχρι καί σήμερα ὅλοι οἱ πιστοί τόν θαυμάζουν καί θέλουν νά τόν μιμηθοῦν.

Ὁ **Στέφανος**, αὐτό ἦταν τ' ὄνομά του, πίστεψε καί ἀγάπησε μ' ὅλη του τήν καρδιά τόν Χριστό. Ξεχώριζε ἀνάμεσα στους ἄλλους χριστιανούς γιά τή δυνατή πίστη, ἀλλά καί γιά τή σοφία του. Ἦταν **γεμάτος μέ τόν φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**. Γι' αὐτό καί τόν διάλεξαν νά εἶναι **ἓνας ἀπό τούς ἐπά διακόνους**, δηλαδή ἓνας ἀπό τούς ἐπά βοηθούς τῶν ἀποστόλων.

Ἀκούραστος ὁ Στέφανος **φρόντιζε γιά τίς χῆρες**, γιά τούς φτω-

χούς, γιά ὅλους ὅσοι εἶχαν ἀνάγκη. Ἐπιπλέον, **κήρυπτε μέ ζῆλο γιά τόν Χριστό.** Ἦκανε μάλιστα καί **θαύματα** μέ τή δύναμη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στά Ἱεροσόλυμα οἱ χριστιανοί γίνονταν ὀλοένα καί περισσότεροι. Αὐτό ὅμως ἐξόργιζε τούς ἐχθρούς τοῦ Χριστοῦ. Οἱ φαρισαῖοι καί οἱ ἀρχιερεῖς ἀντιπαθοῦσαν φοβερά τόν Στέφανο, τόν φθονοῦσαν.

Μιά μέρα **στή συναγωγή** σηκώθηκαν κάποιοι νά συζητήσουν μαζί του. Προσπαθοῦσαν νά τόν παγιδέψουν μέ τά λόγια καί τίς ἐρωτήσεις τους. Μάταια ὅμως, δέν τά κατάφεραν. Ἦταν **ἀδύνατον ν' ἀντισταθοῦν στή σοφία του.** Ὁ Στέφανος τούς ἀποστόμωσε. Ταπεινωμένοι αὐτοί, τυφλοί ἀπό τόν φθόνο καί τό μίσος τους, τί κά-νουν; Βάζουν ἄνδρες νά ποῦν **ψέματα πώς τόν ἄκουσαν νά βλασφημεῖ τόν Μωυσῆ καί τόν Θεό!** Καί ξεσηκώνουν ἐναντίον του τόν ἀπλό λαό καί τούς θρησκευτικούς ἄρχοντες! Τόν ἀρπάζουν καί τόν σέρνουν στό ἰουδαϊκό συνέδριο γιά νά τόν δικάσουν.

Πραγματικά, διεξάγεται δίκη. Παρουσιάζονται μάρτυρες. Τί βρίσκουν νά ποῦν ἐναντίον τοῦ Στεφάνου; Μέ πάθος τόν κατηγοροῦν: «Ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν σταματᾷ νά βλασφημεῖ τόν ναό μας καί τόν μωσαϊκό νόμο!». Μά ἄκουσαν ποτέ τόν Στέφανο νά βλασφημεῖ; Ὅχι, βέβαια! Ἀλλά τότε; Ἔτσι τούς εἶπαν νά καταθέσουν ἐκεῖνοι πού τούς ἀκριβοπλήρωσαν. Ἦταν **ψευδομάρτυρες.** Πληρώθηκαν, δηλαδή, γιά νά ποῦν ψέματα.

Ἐφθασε ἡ ὥρα νά ἀπολογηθεῖ ὁ κατηγορούμενος. Ὅλοι στρέ-φουν πάνω του τά μάτια τους. Τί ἀντίθεση! Ἐκεῖνοι μέ σκοτεινά βλέμματα, ὁ Στέφανος μέ ἡρεμία καί γαλήνη. **Τό πρόσωπό του λάμπει μέ μιά οὐράνια ὁμορφιά, μοιάζει μέ πρόσωπο ἀγγέλου!** Ὅλοι μένουν ἀποσβολωμένοι.

Ὁ Στέφανος παίρνει τόν λόγο. Θυμίζει στούς ἰουδαίους δικαστές τήν ἱστορία τοῦ λαοῦ τους, ξεκινώντας ἀπό τόν πατριάρχη Ἀβραάμ. Τούς μιλᾷ γιά τόν Μωυσῆ καί γιά τόν ναό τοῦ Σολομῶντος,

γιά νά βεβαιωθοῦν ὅτι ἄδικα τόν συκοφαντοῦν πῶς δῆθεν λέει λόγια βλάσφημα ἐναντίον τους. Τελειώνει ὁμως τήν ἀπολογία του μέ ἔλεγχο αὐστηρό. Τούς μιλά μέ τή γλῶσσα τῆς ἀλήθειας: «Ἐσεῖς εἴστε πού σταυρώσατε τόν Ἰησοῦ, ἐσεῖς πᾶτε συνεχῶς κόντρα στό θέλημα τοῦ Θεοῦ!»

Τόν ἀκοῦν καί τό μίσος σάν μαχαίρι τρυπᾷ τήν καρδιά τους. Νά μιλά μέ τέτοια τόλμη! Θά τούς τό πληρώσει ἀκριβᾶ ὁ Στέφανος!

Ἀλλά ἐνῶ αὐτοί τόν κοιποῦν τόσο ἐπιθετικά, ὁ Θεός θέλει νά δώσει δύναμη στό πιστό του παλληκάρι. Ἀνοίγει τόν οὐρανό. Καί ὁ Στέφανος, γεμάτος μέ Πνεῦμα Ἅγιο, **ἀντικρίζει τή δόξα τοῦ Θεοῦ καί τόν Ἰησοῦ νά στέκεται στά δεξιά τοῦ Θεοῦ Πατέρα**. «Νά», λέει, «βλέπω τούς οὐρανούς ἀνοιχτούς καί τόν Υἱό τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή τόν Ἰησοῦ Χριστό, νά στέκεται στά δεξιά τοῦ Θεοῦ!».

Δέν ἀντέχουν ἄλλο νά τόν ἀκοῦν οἱ ἐχθροί του. Ὁρμοῦν πάνω του μέ ἄγριες φωνές καί τόν τραβοῦν ἔξω ἀπό τήν πόλη. Κι ἐκεῖ, ρίχνουν ἀλύπητα πάνω του πέτρες. Εἶναι ἀποφασισμένοι νά τόν ἐξοντώσουν. Τόν **λιθοβολοῦν** μέχρι ν' ἀφήσει τήν τελευταία του πνοή. Κι ὁ Στέφανος πῶς ἀπαντᾷ; Ἀνταποδίδει μίσος στους ἐχθρούς του; Ὁχι, παιδιά.

Ὁ Στέφανος προσεύχεται: **«Κύριε Ἰησοῦ, δέξου τό πνεῦμα μου!»**, παρακαλεῖ. Κι ἐνῶ οἱ πέτρες πέφτουν σάν βροχή κατά πάνω του, αἰμόφυρτος καί ἐξαντλημένος, γονατίζει. Καί μέ δυνατή φωνή, πού βγαίνει ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς του, βρίσκει τή δύναμη κι ἀναφωνεῖ: **«Κύριε, μήν τούς λογαριάσεις τήν ἁμαρτία αὐτή, συγχώρεσέ τους!»**.

Σάν ἀποτέλειωσε τά γεμάτα ἀγάπη καί συγχώρεση λόγια του, ἡ ψυχή του φτερούγισε γιά τόν οὐρανό. Κέρδισε, πρῶτος αὐτός, τό ἄφθαρτο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Εἶναι ὁ πρῶτος μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτό ὀνομάζεται **πρωτομάρτυρας**.

Συγχώρεση, τό γνώρισμα τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ

Νά πῶς κατάφερε ὁ νεαρός Στέφανος νά μοιάσει στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό: Συγχώρεσε καί προσευχήθηκε γιὰ ἐκείνους πού τὸν λιθοβολοῦσαν, ὅπως **ὁ Χριστός πάνω στὸν Σταυρό συγχώρεσε καί προσευχήθηκε γιὰ τοὺς σταυρωτές Του**. Θυμάστε τὰ λόγια Του; «Πατέρα, συγχώρεσέ τους, δέν ξέρουν τί κάνουν» (Λκ 23,34).

Ἐσεῖς, παιδιά, ἴσως ἀκόμη δέν ἔχετε μεγάλους ἐχθρούς. Καθημερινά ὅμως σᾶς δίνονται διάφορες εὐκαιρίες νά συγχωρεῖτε. Πεῖτε μου ἐσεῖς μερικές περιπτώσεις πού χρειάζεται νά συγχωρέσουμε *(λέγοντας τὰ παρακάτω, τοποθετοῦμε τοὺς ἀντίστοιχους λίθους, βλ. ἐποπτικό ὕλικό)*.

■ Ὅταν μᾶς **εἰρωνεύονται** καί μᾶς **κοροϊδεύουν**, κάποιες φορές καί πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη μας, γιὰ κάτι πού ἴσως δέν μπορούμε νά κάνουμε ἢ δέν τὰ καταφέρνουμε τόσο καλὰ ἢ γιὰ κάποιες συνήθειες πού ἔχουμε ἢ ἀκόμη γιὰ ἀδυναμίες καί ἀτέλειές μας.

■ Ὅταν οἱ συμμαθητές μας ἢ ἄτομα πού τὰ θεωροῦμε φίλους μας **μᾶς λένε ψέματα**. Πόσες φορές δέν απογοητευτήκαμε, ὅταν διαπιστώσαμε πὼς πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἐμεῖς τὰ ἐμπιστευόμασταν, αὐτὰ πρόδωσαν τὴ φιλία μας μέ τό ψέμα!

■ Ὅταν **μᾶς συκοφαντοῦν**, δηλαδή ὅταν διαδίδουν ψεύτικες φήμες πὼς εἶπαμε ἢ κάναμε κάτι ἄσχημο.

■ Ὅταν **μᾶς βρίζουν**, μᾶς μιλοῦν ἄσχημα, μᾶς λένε λόγια πού πληγώνουν.

■ Ὅταν **μᾶς χτυποῦν**, μᾶς σπρώχνουν καί θέλουν νά μᾶς ρίξουν κάτω, χωρὶς κἄν ἐμεῖς νά τοὺς ἔχουμε προκαλέσει.

Κάθε μέρα, ἔχουμε διάφορες ἀφορμές νά συγχωροῦμε. Ὅμως συγχωροῦμε;

Αὐτό πού πρῶτα βγαίνει ἀπὸ μέσα μας εἶναι **νά ἀνταποδώσουμε στὸν ἄλλο τό κακό**: Μᾶς κοροΐδεψε; Νά κοροΐδῆσουμε. Μᾶς χτύ-

πησε; Νά χτυπήσουμε. Μᾶς ἔβρισε; Νά βρίσουμε. Αυτό εἶναι τό **εὐ-κολο**. Γι' αὐτό καί εἶναι λίγοι αὐτοί πού κατορθώνουν νά κάνουν τό ἀντίθετο, νά συγχωροῦν μέ τήν καρδιά τους.

Εἶναι ὅμως τόσο **ἀναγκαῖο νά συγχωροῦμε!** Πῶς νά πῶ τό «Πάτερ ἡμῶν», ἂν δέν συγχωρῶ; Ἔχετε προσέξει τί λέμε, σ' αὐτή τήν προσευχή πού μᾶς δίδαξε ὁ Χριστός μας; **«Ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὥς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν»**. Δηλαδή, «συγχώρεσε τὰ ἁμαρτήματά μας, ὅπως καί ἐμεῖς συγχωροῦμε ἐκείνους πού μᾶς ἔκαναν κακό». Ἄν, λοιπόν, δέν ἔχουμε συγχωρέσει, πῶς τολμοῦμε νά ποῦμε τό «Πάτερ ἡμῶν»; Ὁ Χριστός, ἐπίσης, μᾶς εἶπε: **«Ἄν δέν συγχωρεῖτε τοὺς ἄλλους, οὔτε ἐγὼ θά συγχωρήσω τὰ δικά σας ἁμαρτήματα»** (βλ. Μθ 6,15). Κι ἐμεῖς τόσες ἁμαρτίες διαπράττουμε... Ἄν δέν συγχωροῦμε τὰ λάθη τῶν ἄλλων, θά μείνουν ἀσυγχώρητες καί οἱ δικές μας ἁμαρτίες!

Πῶς ὅμως θά κατορθώσουμε νά συγχωροῦμε; Μέ τή βοήθεια τοῦ Χριστοῦ μπορούμε νά κάνουμε ἕναν δύσκολο ἴσως, μά ὠραῖο ἀγώνα: **Νά μὴν ἀνταποδίδουμε σέ κανέναν τό κακό πού μοῦ ἔκανε**. Ἀντίθετα:

◆ Μοῦ ἔκανε κάποιος κακό; Προσπαθῶ νά βρῶ εὐκαιρία νά τοῦ κάνω καλό!

◆ Μοῦ μίλησε προσβλητικά; Ἀπαντῶ μέ ἀγάπη!

◆ Μίλησε ἄσχημα γιά μένα; Ψάχνω ἀφορμή νά μιλήσω γι' αὐτόν ἐπαινητικά!

◆ Μέ πίκρανε; Κάνω γι' αὐτόν θερμή τήν προσευχή μου!

Σκέφτομαι: **Ὁ Θεός, πού εἶναι ὁ πατέρας μου, ἀνατέλλει τόν ἥλιο Του καί γι' αὐτούς πού Τόν ἀγαποῦν ἀλλά καί γιά τοὺς ἐχθρούς Του** (βλ. Μθ 5,45). Χαρίζει σ' ὅλους ἀνεξαιρέτως τὰ ἀγαθὰ Του. Κι ἐγὼ, λοιπόν, πού θέλω νά Τοῦ μοιάζω, γιά **νά εἶμαι γνήσιο παιδί Του**, ὀφείλω νά κάνω τό ἴδιο: νά σκορπῶ σέ ὅλους, σέ φίλους καί ἐχθρούς, τήν ἀγάπη μου, τή συγχώρεσή μου!

Ἄν δείχνω ἀγάπη μόνο σέ κείνους πού μ' ἀγαποῦν, ἂν κάνω τό

καλό μόνο σέ κείνους πού μοῦ συμπεριφέρονται καλά, δέν κάνω κάτι σπουδαῖο (βλ. Λκ 6,32-33). **Μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ** μπορῶ νά πετύχω κάτι πολύ ὑψηλότερο: νά δείχνω ἀγάπη σέ κείνους πού μοῦ ἔκαναν ἕνα κακό! Κάθε φορά, παιδιά, πού μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ θά πετυχαίνουμε ἕνα τέτοιο «ἄλμα εἰς ὕψος», θά ζοῦμε **τή χαρά τῆς πύο μεγάλης νίκης!** Καί στόν οὐρανό θά ἐτοιμάζεται γιά μᾶς **τό στεφάνι τῆς δόξας!** (Τονίζουμε τό φωτιστέφανο μέ χρυσό μαρκαδόρο ἢ τοποθετοῦμε τό δεύτερο φωτιστέφανο πού τό ἔχουμε βάψει χρυσό, βλ. ἐποπτικό ὕλικό).

Δῶς' μου δύναμη, Θεέ μου,
τό κακό νά τό ξεχνῶ
καί συγγνώμη ἀπ' τήν καρδιά μου
σ' ὅσους φταῖζαν νά σκορπῶ!

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εἰκόνα ἀγίου Στεφάνου.
2. Ὑλικό γιά ἀνάρτηση.
3. Ἀπολυτίκιο σέ ἀρχεῖο κειμένου καί ἤχου.
4. Κρυπτόλεξο.
5. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.

Ὑποσημείωση: Ἄν τό μάθημα γίνει τή Β΄ Κυριακή τοῦ Λουκᾶ, θά ἦταν σκόπιμο νά γίνει ἀναφορά στήν ἀντίστοιχη εὐαγγελική περικοπή Λκ 6,31-36 καί νά μάθουν τά παιδιά τά λόγια τοῦ Χριστοῦ: «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν».